

ESTHER, DOCHTER VAN DE ALLERHOOGSTE

• Peter van Beugen

Je zult maar geboren zijn in een vreemd land en op jonge leeftijd je beide ouders verliezen. Gelukkig is er een neef die je adopteert en die het beste met je voorheeft. Maar op zekere dag komen hoge ambtenaren je ophalen om je onder te brengen in de harem van de koning. Weg van je familie, weg van je volk, speelbal in een cultuur waar mannen het voor het zeggen hebben. Weg kans op een huwelijk en op een gezin. Waarom overkomt mij dit? Esther had als meisje een kansloze positie in het Perzische rijk. Erger nog, het feit dat zij ook werkelijk heeft bestaan wordt vaak in twijfel getrokken. Door een historisch onderzoek wordt niet alleen bevestigd dat de Bijbel door en door betrouwbaar is, maar komt haar verhaal zo mogelijk nog meer tot leven! Wat een invloed heeft deze jonge vrouw, die tot eenzame hoogte steeg, gehad in de geschiedenis van Gods volk. Ik geloof dat de Bijbel haar portretteert, niet alleen als historisch persoon, maar ook als rolmodel voor vrouwen in onze tijd, die dienstbaar willen zijn in Gods koninkrijk.

Esther en Jozef

Om met de deur in huis te vallen wil ik wijzen op opmerkelijke overeenkomsten tussen het leven van Esther en het leven van Jozef.

1. Jozef is de enige man uit het nageslacht van Abraham die in zijn carrière eindigde aan het hoofd van een wereldrijk. Hij was na Faraó de tweede man in het rijk en werd aangesteld over heel het land Egypte. Esther is de enige vrouw die in een soortgelijke positie eindigde, en met haar Mordechaï. Zij werd de koningin, vrouw van koning Xerxes – in de Bijbel bekend onder de naam Ahasveros - en tevens de moeder-koningin van Artaxerxes I, over wie later meer;
2. Jozef werd vervreemd uit het huis van zijn vader en moeder, zijn broers hadden hem voor dood verklaard. Als verweesde eindigde hij in een vreemd land. Esther was daadwerkelijk wees, zij werd opgevoed door haar neef Mordechaï;
3. De geschiedenis van Jozef neemt een keer doordat de Faraó ‘nachtelijk bezoek’ krijgt van de Heer, hij wordt wakker uit een onrustige droom en ‘toevallig’ is daar de schenker die zich plots herinnert aan de Jozef. Xerxes heeft tevens een slapeloze nacht en laat zich voorlezen uit de annalen van zijn volk. Zo wordt hij herinnerd aan de trouw die bewezen is door Mordechaï;
4. Jozef werd door God vooruit gezonden om het volk Israël in het leven te houden. Hoewel zijn leven een speelbal leek van het lot, bleek dit het grote plan te zijn dat God met zijn leven had, zie o.a. Gen. 50:20 en Ps.105:17. Esther speelt eveneens een sleutelrol in de geschiedenis van het volk Israël. Zonder haar moedige optreden zou – naar de mens gesproken – het volk Israël tot de ondergang zijn gedoemd. Wanneer je de verhalen van Esther en Jozef op elkaar legt, lijken ze erg veel op elkaar. Het grootste verschil lijkt te zijn dat Jozef een man is en Esther een vrouw, en dan wel eentje in een uitermate vrouwonvriendelijke cultuur. Maar dat weerhield God er kennelijk niet van om juist haar te gebruiken in een cruciaal ogenblik van de geschiedenis van zijn volk. Ik geloof dat dit één van de voornaamste boodschappen is van dit boek. Jozef en Esther illustreren dat God evengoed vrouwen als mannen gebruikt in zijn koninkrijk. Zonder afbreuk te doen aan de volharding en trouw waarmee Jozef zijn lijdensweg heeft doorstaan, lijkt het er op dat Esther, juist omdat zij vrouw is, een ‘extra mijl’ moest afleggen om dezelfde rol te kunnen vervullen.

Boodschap voor onze tijd

Ik geloof dat het boek Esther een boodschap is voor Gods volk in onze tijd, en in het bijzonder voor de vrouwen die daar deel van uitmaken. Het koninkrijk van Israël had het onderspit gedolven en de vorsten van de wereldrijken maakten de dienst uit. Evenzo leven wij in een tijd waarin,

althans in ons werelddeel, de secularisatie hard om zich heen slaat en de rol van de christenheid in het publieke domein is gemarginaliseerd. In de persoon van Haman, de Agagiet, steekt een oude vijand de kop op die het voorzien heeft op Gods volk. Tot de christenen dringt steeds dieper het besef door dat we leven in een maatschappij die het voorzien heeft op de vrijheden die we als vanzelfsprekend zijn gaan beschouwen. Wat is daarop onze reactie? Een optie bestaat hierin, dat Gods volk zich terugtrekt op een eiland – Zijn koninkrijk is immers niet van deze wereld – en in stilte afwacht tot de storm overtrekt. We wachten lijdzaam de komst van de Heer af en aanvaarden dat onze rol is uitgespeeld. Het boek Esther laat een beweging zien die haaks staat op deze visie. Mordechaï, de geestelijke vader van Esther, lijkt de woorden van Jeremia ter harte te hebben genomen: *‘Zo zegt de HEERE van de legermachten, de God van Israël, tegen alle ballingen die Ik uit Jeruzalem naar Babel in ballingschap heb gevoerd: Bouw huizen en woon erin, leg tuinen aan en eet de vrucht ervan... Zoek de vrede voor de stad waarheen Ik u in ballingschap heb gevoerd. Bid ervoor tot de HEERE, want in haar vrede zult u vrede hebben’* (Jeremia 29 4-5,7). Opmerkelijk is dat in het boek Esther niet alleen Gods naam niet wordt genoemd, maar dat er ook geen enkele verwijzing is naar Jeruzalem, de tempel of de wet. Mordechaï had als Jood kunnen denken: ‘het zal mij boeien, of er nu een aanslag wordt beraamd tegen de koning. Dat zijn zaken waar de volken zich maar mee bezig moeten houden, ons als Joden maakt het weinig verschil’. Hoewel Mordechaï steevast ‘de Jood’ wordt genoemd, weerhoudt dat hem er niet van om als burger van het vreemde rijk zijn maatschappelijke verantwoordelijkheid en engagement te nemen, met als resultaat dat Esther en hijzelf een sleutelrol spelen in de geschiedenis van Gods volk hier op aarde.

Mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen

De toon voor Esthers rol als vrouw wordt direct gezet in het eerste hoofdstuk. De koning organiseert een feest en geeft in beschonken toestand opdracht dat zijn vrouw even als object moet worden getoond aan de feestgangers. Als koningin Vasti – haar naam betekent ‘mooi’- weigert om aan dit vertoon mee te werken, slaat de stemming om. In alle ‘wijsheid’ van de raadgevers wordt besloten dat Vasti wordt onttroond ‘wegens wangedrag’ en dat alle vrouwen in het rijk nog maar eens fijntjes te horen moeten krijgen dat iedere man heer is in zijn huis. Dit koninklijke optreden heeft natuurlijk niets te maken met het ‘hoofdschap’ van de man. Het is een blatante schending van de verhouding tussen man en vrouw zoals God die in de schepping heeft gelegd en een rechtstreeks gevolg van de zondeval: *‘de man zal over u heersen en naar hem zal uw verlangen uitgaan’*, Genesis 3:16. De reactie van koningin Vasti was de enig juiste, maar

het kostte haar haar huwelijk. Het volgende idee van de raadsheren is dat er een koninklijke missverkiezing zou worden georganiseerd waaraan Esther door een speling van het lot – lees: door Gods voorzienigheid – zou deelnemen. Let wel dat de aanstaande vrouw van de koning hierbij uitsluitend werd beoordeeld op haar uiterlijk en – minder eufemistisch verwoord dan in het boek Esther (2:14,15) – op haar ‘prestatie’ in bed. Tot overmaat van ramp betekende dit misselijkmakende ritueel voor de ‘minder bedeelde vrouwen’ dat hun een leven beschoren was in de harem, wat inhield dat de rest van hun leven bestond uit het op afroep beschikbaar zijn voor de wensen van de koning en verder ongeveer niets. Deze kijk op vrouwen is helaas van alle tijden en staat mijlenver af van het beeld dat eenmaal door God in het aanzijn werd geroepen. Een mens geschapen naar Gods beeld, ‘mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen’ (Gen.1:27), die samen, hand in hand heersten over de schepping, met wijsheid en inzicht, in koninklijke waardigheid en rechtvaardigheid. Esther kon in haar eentje niet deze cultuur ombuigen. Maar de rol die zij gespeeld heeft, zou kunnen dienen als eerherstel en voorbeeld voor vrouwen die met waardigheid en verstand haar plaats innemen, hun taak verrichten in het koninkrijk van God en zo een plek hebben gekregen in de geschiedenis van Gods volk.

Esther, koningin van Perzië

Over geschiedenis gesproken, van weinig Bijbelboeken is de historiciteit zo in twijfel getrokken als het boek Esther. Vrijwel alle internationale commentaren duiden het boek Esther aan als een historische novelle. Argumenten die worden aangevoerd tegen de historiciteit zijn o.a.

- Volgens de geschiedschrijver Herodotus was Xerxes getrouwd met Amestris, die naar verluidt een dochter zou zijn van Otanes;
- Als Mordechai een balling was uit de wegvoering van Jechonia (597 v. Chr.) zou hij ten tijde van de regering van Xerxes (485 tot 465 v. Chr.) 120 jaar oud zijn, wat op zich niet onmogelijk is, maar wat het wel onaannemelijk maakt dat hij in Esther een beeldschone tiener als nichtje zou hebben;
- Xerxes was in de eerste jaren van zijn regering bezig een enorm leger en een enorme vloot op de been te brengen als voorbereiding voor de slag bij Salamis – in Herodotus bekend als de Perzische oorlogen, en had geen tijd voor een feest van 180 dagen;
- Er zijn geen buitenbijbelse bronnen die het bestaan van Esther bevestigen of de verijdelde genocide door Haman.

Al deze argumenten laten zich echter makkelijk weerleggen. Om met het laatste punt te beginnen: afwezigheid van bewijs is geen bewijs van afwezigheid. De voornaamste bron over Xerxes is de Griekse geschiedschrijver Herodotus. Het feit dat de koning alom bekend is onder zijn Griekse naam Xerxes, in plaats van onder zijn Perzische naam Xshayarsha, spreekt boekdelen. Een groot deel van Herodotus’ beschrijving handelt uiteraard over de Perzisch-Griekse oorlog en een interne aangelegenheid als een verijdelde genocide – belangrijk als ze is uit Bijbels oogpunt – speelt in de internationale politiek van oorlogen en revoltes een marginale rol.

De oorlogsvoorbereiding van Xerxes laat zich prima rijmen met het verhaal van Esther. Om te beginnen was het 180 dagen durende feest (Esther 1:3,4) niet zomaar een ‘extended koningsdag’ met volksspelen en vlooiemarkt. De genodigden bestonden uit ‘vorsten en dienaren, alle bevelhebbers van het leger van Perzië en Medië, ...’. Waarom waren alle militaire leiders uit het hele rijk verzameld? Het feit dat dit feest 180 duurde, wil niet zeggen dat alle genodigden ook alle 180 dagen aanwezig waren, maar wel dat het een komen en gaan geweest is geweest van hoge delegaties. Direct tijdens zijn troonsbestijging wachtte Xerxes de klus om aan de zuidelijke periferie de opstand in Egypte in het jaar 485/484 v. Chr. neer te slaan, die zijn vader Darius hem bij zijn plotse overlijden had nagelaten. Deze actie had zijn macht dermate veel stabiliteit gegeven dat intern machtsvertoon goed van pas kwam om zijn positie te verstevigen, maar tijdens het 180 dagen durende krijgsberaad richtten de ogen zich nu op de rijzende macht van de Grieken, aan de westelijke periferie van het rijk. De vier jaren van voorbereiding op deze veldslag (484 – 480 v. Chr.) vallen precies samen met de chronologie in het boek Esther. Het feest in de burcht Susa en de afzetting van koningin Vasti vonden plaats in het 3^e jaar van zijn regering (Esther 1:3), ofwel vanaf het jaar 484, terwijl het huwelijk met de nieuwe koningin pas plaatsvond in het zevende jaar, en wel de tiende maand van zijn regering (Esther 2:16). Waarom vier jaar wachten met het aanstellen van een nieuwe koningin? Het enige antwoord lijkt te zijn dat Xerxes in de tussenliggende jaren, 484-480 v. Chr., in beslag genomen werd met de voorbereiding en de slag tegen de Grieken. Overigens geeft de schrijver van het boek Esther blijk van nauwkeurige kennis van het Perzische rijk, zoals de beschrijving van het paleis (1:2), de zuilengalerij (1:6), het huis voor de vrouwen (2:3), het vermaarde post-systeem in het rijk (1:22, 3:12, 13, 8:10), om er maar een paar te noemen (zie Aalders: 1985, pp. 8-10). In het boek Esther komen meer Perzische woorden voor dan in andere boeken uit dezelfde tijd zoals Haggai, Zacharia, Maleachi, Ezra en

Esther is een rolmodel voor vrouwen die met waardigheid hun plaats innemen in het Koninkrijk van God.

Nehemia. Het woord 'pur' is overigens geen Perzisch maar Akkadisch, voor 'lot'.

Mordechai was de 'zoon van Jaïr, zoon van Simi, de zoon van Kis, een Benjaminit, die weggevoerd was uit Jeruzalem ...' (2:5). De bijvoeging 'een Benjaminit, die weggevoerd was' kan taalkundig slaan op Kis, de grootvader van Mordechai. Dit lijkt syntactisch zelfs waarschijnlijk aangezien de etnische aanduiding 'een Benjaminit' dubbel op zou zijn met 'een Joods man', of daar direct aan gekoppeld zou zijn ('een Joods man, een Benjaminit, wiens naam was Mordechai'). Hij is uit de annalen van Persepolis bekend als de koninklijke schrijver Mardukka, die onder Ustanu, gouverneur van Babel en het land achter de rivier, diende (Gertoux: 2021).

Esthers plaats in de wereldgeschiedenis

Dit brengt ons bij het laatste punt, namelijk de vermelding in de geschiedschrijving van Herodotus (vii.61, vii.114, ix 108-113) van Amestris, en niet Esther, als vrouw van de koning. Overigens noemt Herodotus Amestris nergens 'koningin', maar telkens 'vrouw van Xerxes'. Uit de teksten vii.114 en met name ix.108-113 moeten we overigens wel concluderen dat zij koningin was. Mogelijk was deze Amestris:

- (a) een koningin met wie Xerxes getrouwd was vóórdat hij Vasti huwde;
- (b) koningin Vasti;
- (c) koningin Esther;
- (d) een tweede (of eerste) vrouw/koningin náást Vasti of Esther;
- (e) een koningin met wie Xerxes getrouwd is ná koningin Esther.

Optie (e) is uitgesloten aangezien Herodotus' verhaal ix.108-113 zich moet hebben afgespeeld ongeveer ten tijde van het huwelijk met Esther. Optie (d) is hoogst onwaarschijnlijk. Volgens Lenfant (Lenfant: 2019) was polygamie geen gebruik bij de Perzen. Bovendien zou er in het Bijbelverhaal geen noodzaak zijn dat er voor Vasti een vervangster móest komen, als Xerxes al één of meerdere vrouwen had. Het Bijbelverhaal maakt verder duidelijk dat Esther niet zomaar een (bij)vrouw aan het hof was. Zij wordt tot zestien keer toe en van begin tot eind aangeduid als 'koningin', hetgeen weinig twijfel laat over haar positie. Optie (a) lijkt onwaarschijnlijk, als zou Xerxes op ca. 30 jarige leeftijd en vóór zijn troonsbestijging – dus onder het regime van zijn vader Darius I - al in een tweede huwelijk zitten. Shea (Shea: 1987) kiest voor optie (b) en argumenteert dat Amestris moet worden geïdentificeerd met Vasti, terwijl Gordis (Gordis: 1981) Amestris identificeert met Esther (optie c).

Nu kennen we Amestris alleen bij haar Griekse naam, die een transcriptie lijkt te zijn van het Perzische Ama-stiri, dat

'krachtige vrouw' betekent. Op basis van de transcriptie 'Xerxes' < 'Xshayarsha' is het niet ondenkbaar dat Amestris op analoge wijze een transcriptie is van Ama- stara, waarbij stara het Perzische woord voor 'ster' is en dat haar naam in de Hebreeuwse Bijbel terechtgekomen is als Esther. Herodotus schildert in vii.114 en ix.108-113 een beeld van 'Amestris, vrouw van Xerxes', dat sterk afwijkt van het karakter van Esther, maar er moeten vraagtekens worden gesteld bij de betrouwbaarheid van Herodotus' bron (Hubbard: 2007). Herodotus benadrukt ook (vii.114) dat hij dit verhaal 'van horen zeggen' heeft.

Blijft over Herodotus vii.61. Volgens deze tekst is 'Otanos, de vader van Amestris, de vrouw van Xerxes', hetgeen een probleem zou opleveren voor de identificatie van Esther als Joods meisje met een Griekse vader. Hubbard argumenteert echter dat Herodotus hier gelezen moet worden als 'Otanos, zoon van Amestris, (en) vader van Xerxes' vrouw', een vertaling die ook gevolgd wordt in de online *Cambridge edition* en in de online *Loeb Classical edition*. Volgens Hubbard is hier sprake van een andere, in dit geval mannelijke Amestris, waar mogelijk een andere Perzische naam aan ten grondslag ligt. Samenvattend is een identificatie van 'Amestris, vrouw van Xerxes' met Esther goed mogelijk en geeft Herodotus geen enkele reden om de historische betrouwbaarheid van het boek Esther in twijfel te trekken. Gertoux identificeert de tombe op de Acropolis van Susa als die van koningin Esther.

Een invloedrijke vrouw

Wat we puur op basis van het boek Esther reeds konden concluderen, wordt nog maar eens extra bevestigd. Het gewicht van deze conclusie kan nauwelijks worden overschat. Er heeft daadwerkelijk een Joods meisje als koningin op de troon gezeten van een wereldrijk, op het moment dat de macht van dit rijk tot ongekende hoogte was gestegen. De gunst die zij bij de grote vorst Xerxes I heeft verworven, zelfs de onweerstaanbare invloed die zij volgens Herodotus op hem uitoefende gaan onze verbeelding te boven. Zo merkt Gertoux (Gertoux: 2021) op dat er na de regering van Xerxes opmerkelijk veel Joodse namen opduiken in de Murashu archieven onder de beampten en hooggeplaatsten.

Ik voeg hier aan toe dat Esther niet alleen koningin is geweest, maar ook koningin-moeder is geworden. Het lijkt weinig twijfel dat zij de biologische moeder is van Artaxerxes I – in de Bijbel bekend onder de naam Arthachsasta. Dit werpt een bijzonder licht op de boeken Ezra en Nehemia. Artaxerxes had dus een Perzische vader en een Joodse moeder. En hoewel de opvoeding en opleiding van Artaxerxes voor een groot deel verzorgd zal zijn door de hofhouding, heeft zijn Joodse moeder Esther een doorslaggevende rol gespeeld in zijn leven en in het hof van de koning.

De precieze chronologie en identificatie van de in Ezra 4:7,17 genoemde koning Artachsastsa is onzeker - Xerxes' eerste zoon is vermoord en Ezra 5 en 6 grijpen bovendien weer terug op de regering van Darius. Wel zeker is dat wij in Ezra 7 en Nehemia 2 te maken hebben met de bovengenoemde Artaxerxes die van 465 tot 424 v. Chr. geregeerd heeft. Niet alleen verraadt de aanhef van zijn brief, anders dan die in 4:17, dat hij hoogstpersoonlijk de hand heeft gehad in het dictaat, de inhoud van de brief is nog opmerkelijker. De koning verklaart dat Ezra wordt uitgezonden om onderzoek in te stellen *volgens de wet welke in uw bezit is*, Ezra krijgt de opdracht om het goud en zilver over te brengen, krijgt nauwkeurig opdracht om offerdieren te kopen voor de offerdienst voor de God die in Jeruzalem woont, krijgt zelfs een blanco cheque om in onvoorziene kosten te voorzien voor de bouw van de tempel. Verder krijgt hij een budget van 100 talenten zilver en worden Levieten en priesters vrijgesteld van belasting. Ezra krijgt bovendien beperkte autonomie en het recht om rechters en regeerders aan te stellen. Voeg hier aan toe dat Nehemia, een Joods man, schenker is van koning Artaxerxes. De schenker genoot een buitengewone vertrouwenspositie bij de koning, omdat hij immers rechtstreeks over zijn leven waakte. Hoe kwam een Joods man in een dergelijke positie bij een Perzische koning? Je kunt haast niet om de conclusie heen dat Artaxerxes zich bewust is geweest van zijn afkomst en dat de positie en de reputatie van zijn moeder en zijn oudoom Mordechai van doorslaggevende rol zijn geweest in de aanstelling van de hovelingen. De invloed en positie van zowel Esther als Mordechai aan het hof wordt in Esther 8:2,7,9; 9:3,4; 10:3 bevestigd.

Esther heeft dus niet alleen een sleutelrol gespeeld bij het afwenden van de holocaust van Gods volk, maar haar directe of indirecte invloed gaat zo ver dat ze de herbouw van de tempel en van de stad Jeruzalem mogelijk heeft gemaakt!

Esther als rolmodel

Hadden Esther en Mordechai in Haman te doen met een vijand van vlees en bloed, zijn afkomst als Agagiet – een oude vijand van het volk (Num.24:7, 1Sam.15:8, Ex. 17:16) herinnert ons eraan dat er een groter conflict op het spel staat. Mordechai weigerde te knielen en herinnerde Esther eraan dat zij wellicht voor dit moment in koninklijke waardigheid was gekomen. Ogenscheinlijk waren ze een speelbal van het lot, machteloos tegen onrecht, maar door hun trouw en toewijding werden zij medewerkers van God (1Kor.3:9). De jonge Esther, opgevoed door haar neef Mordechai en die leerde te doen zoals hij haar opdroeg (2:10, 20). Op het moment dat het er op aan kwam deed zij wat niemand anders kon doen (Esther 4:15-17). Haar rol werd door Mordechai erkend en dit keer was hij het die,

samen met alle Joden die zich in Susan bevonden, handelde 'overeenkomstig alles wat Esther hem geboden had'. Met wat een moed heeft zij haar plaats verworven aan het hof in Susa. Met geestelijk onderscheidingsvermogen, krachtige optreden en initiatief is zij uitgegroeid tot een enorme dienstknecht van Gods volk.

Geestelijke strijd is van alle tijden. Bedieningen in onze gemeenten en huizen moeten worden vervuld. Er zijn handen en hoofden nodig bij de dienstbaarheid in onze woonplaatsen voor talloze doelgroepen. Geestelijke strijd, gebed en pastoraat, er komt geen eind aan de lijst van werk dat te doen is in Gods koninkrijk. We hebben hierin niet alleen de 'Jozefs', maar ook de 'Esthers' nodig. Vrouwen die als dochters van de Allerhoogste, bedienaren zijn van Gods goedheid, ontferming, die hun goede werken laten zien waardoor hun Vader in de hemel wordt verheerlijkt.

Literatuur

- Aalders, G. Ch. Het Boek Esther, 1985, Korte Verklaring (Herdruk), Kok, Kampen
- Bush, F., Ruth – Esther, 1996, Word Biblical Commentary, Zondervan, Grand Rapids;
- Gertoux, G., Queen Esther wife of Xerxes, The Crying Stones series No.2, 2021 printed, Monee
- Gordis, R., Religion, Wisdom and History in the book of Esther, 1981, Journal of Biblical Literature, 100/3'
- Herodotus, voor verwijzingen naar Herodotus heb ik gebruik gemaakt van de Engelse vertaling die online beschikbaar is van A.D. Godley (origineel Harvard University Press, 1920) op <https://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Herodotus/home.html> en <https://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Perseus:text:1999.01.0126>
- Hubbard, Robert L., Vashti, Amastris and Esther 1,9; 2007, Zeitschrift für die Alttestamentische Wissenschaft, Vol. 119 #2, De Gruyter, Berlin;
- Lenfant, D., Polygamy in Greek Views of Persians, 2019, Greek, Roman and Byzantine Studies 59, pp. 15-37;
- Levenson, J.D., Esther, 1997, Westminster Commentary, Westminster John Knox Press, Louisville
- Re'emi, S. Paul, Israel among the nations, 1985, International Theological Commentary, Eerdmans, Grand Rapids;
- Shea, William H., Esther and History, 1987, Concordia Journal pp.234-248, Washington D.C.;